

nede ved Tøjhuset, havde vist ham en stor Tillidserklæring. Det skulde den højtærede Minister ikke have kastet Vrag paa; Tillidserklæringer hænge ikke paa Træerne. Saa hvis den højtærede Minister her kunde faa en Tillidserklæring, skulde han tage imod den Tillidserklæring, der ligger deri, at han faar Lov til at bygge en saadan Bygning uden Overslag eller nærmere Angivelse. Men for Resten er denne Tillidserklæring ikke større end den, Flertallet giver ham her. Thi det giver ham ved sit Forslag en Rigsarkivbygning, af hvilken man kun kender en Façade, andet ikke. Der har ikke i Udvalget været fremlagt Tegninger over det indre. Der er en Façade og intet mere. Ogsaa paa det Punkt har Flertallet vist en mærkelig Resignation. Hvis den ærede Minister vil modtage vor Tillidserklæring — men han holder aabenbart ikke af Tillidserklæringer —, saa har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod, at han modtager vort Forslag som en Tillidserklæring, naar blot vi kunne blive af med denne Rigsarkivbygning, hvor den ikke bør opføres, og hvor den efter fleres Udtalelser, ogsaa efter hvad Ordføreren for det forhandlende Venstre tydeligt gav Udtryk for under Christiansborg Slots Behandling, ikke burde ligge. Nu have vi foreslaaet, at naar Ministeren, hvis han tiltræder vort Forslag, fremsætter Forslag med en Plan, skal denne forelægges for Rigsdagen. Men der er ikke, som den højtærede Minister sagde, noget tvetydigt i, hvad vi have skrevet i Betænkningen, og hvad vi have sagt. Hvorfor i al Verden skulde der være noget tvetydigt? Den ærede Minister kan jo faa enhver Oplysning, saa det er ikke et Udtryk, der passer for noget af det, vi skrive eller sige. (Afbrydelse). Ja, utydeligt, men det er noget helt andet. Nej, det, vi sige, er, hvad vi finde rigtigt, at naar Ministeren vil antage vort Forslag, og han saa forelægger Planer til et nyt Rigsarkiv nede ved Frederiksholms Kanal for Rigsdagen, skal Rigsdagen bestemme, om den vil godkende Planen eller ej. Det er i og for sig det rigtige. Men jeg har udtrykkelig sagt, at det for mig ikke er det afgørende; at jeg for det første meget gerne vil reducere det til, at en Delegation fra Rigsdagen, f. Eks. paa 12 Medlemmer, bliver den afgørende Instans, den, som Ministeren skal have Tilslutning til for at kunne gennemføre sit Byggeforetagende. Men yderligere har jeg sagt, at hvis den højtærede Minister af Hensyn til den Forsinkelse eller Gene, det vilde blive, vilde afvise vort For-

slag, hvad der ganske vist vilde være lidt mærkeligt for et Medlem af en parlamentarisk Regering, der maatte være henrykt ved netop at faa Rigsdagen med ved alle Afgørelser, skal jeg være med til ogsaa at lade denne Fordring falde. Naar jeg blot kan opnaa, at Bebyggelsen paa Slotsholmen ikke bliver ødelagt, hvad jeg mener den bliver ved Flertallets Forslag, vil jeg gaa med til at bringe det Offer at lade Ministeren alene om det, han skal bygge dernede ved Frederiksholms Kanal. Men Forudsætningen er naturligvis, at den højtærede Minister gaar den af os, ønskede Vej. Heraf kunne den højtærede Minister og det ærede Flertal se, hvor umaadelig stor Vægt vi lægge paa dette, at Slotsholmens Bebyggelse ikke bliver skamferet, hvad den efter vor Opfattelse bliver efter det Forslag, som foreligger.

Det Valg, vi i Virkeligheden staa overfor, er dette: at lade den gamle Biblioteksbygning blive staaende eller at foretage den radikale Ombygning, som Flertallet foreslaar, eller at lade en stor Del af den falde. Her mener nu det Mindretal, hvortil jeg hører, at af de tre Ting er Flertallets Forslag absolut det mest forkastelige, og at naar vi staa overfor Valget mellem de to andre Ting mene vi, at man under Hensyn til den Maade, hvorpaa Rigsdagsbygningen træder frem, altid kan finde sig i, at en gammel Bygning bliver staaende, naar de Myndigheder, der have med den Ting at gøre, efter anstillede Undersøgelser mene, at den har en saadan Værdi, at den skal blive staaende, saa kan man nok finde sig deri. Men man kan ikke finde sig i, at den skal falde for at give Plads for det, Flertallet her vil have gennemført. Vi have ikke dristet os til at stille Forslag om, at de 90 à 100 Alen af denne Bygning skulle falde, saaledes at der kommer denne aabne Plads, thi vi ønske Spørgsmaalet undersøgt, saa at de forskellige, der interessere sig for den historiske Værdi af denne Bygning, kunne faa Lejlighed til at udtale sig, og tillige ønske vi at se, hvad man kan faa frem, naar man skal gaa den Vej at gennembryde paa en meget stor Strækning. Jeg sætter det Tilfælde, at det ikke er muligt at faa noget tilfredsstillende frem med en saadan Gennembrydning. Saa kan man tænke sig dette, at man kunde gaa den ene af de to andre Veje. Men det staaar vel klart ogsaa for Udvalgets Medlemmer, hvad enten de ere gaaede med Mindretallet eller ej, at det vil være muligt at faa noget tilfredsstillende